

“Tavas vislabākās rekolekcijas...”

Deivids Čendlers (*David Chandler*)

Pirmo reizi publicēts kā buklets #179 *Scepter* izdevniecībā 1988. gadā.

Tev ir jāpiedalās labās rekolekcijās.

Laiku pa laikam katram tas ir jādara.

Tomēr fakti liecina, ka tikai daži cilvēki pa īstam saprot – kāpēc, kamēr viņi nav piedalījušies. Pieredze, kas iegūta, pavadot dažas dienas dziļi Dieva klātbūtnē, lūdzoties un pārdomājot mūsu dzīves virzienu, dod nesalīdzināmu bagātību tavam skatījumam uz lietām. Labi veikti garīgie vingrinājumi rekolekcijās atnes mieru, vitalitāti un jauneklīgu pašāvēību: mēs kā bērni iepazīnām neparastu laimes atgriešanos un priekpilnu piedzīvojumu garšu, ko ir pieredzējis ikviens svētais.

Kam gan to nevajag?

Iespējams, tu jau tagad sevī jūtu šo nepieciešamību. Un tas ir tāpēc, ka tu esi sācis lasīt šīs lappuses. Tu esi nolēmis piedalīties rekolekcijās, un tu vēlies to izdarīt labi.

Vai, no otras puses, tu vēl varbūt neesi pieņēmis šādu lēmumu. Kāds tev tuvs cilvēks, dzīvesbiedrs, draugs, garīgais vadītājs, ir ieteicis, ka tev vajadzētu apmeklēt rekolekcijas, vai pilnīgi noteikti ir nepieciešams to darīt, un tu gribētu šo tēmu pārdomāt.

Abos gadījumos – turpini lasīt. Šo lappušu mērķis ir pavisam vienkāršs: parādīt tev, kā tu vari šīs rekolekcijas padarīt par labākajām, kādas jebkad būsi pieredzējis, un palīdzēt tev padarīt šīs pāris dienas svarīgā dzīves pavērsienā, kas vedīs tevi uz laimi un tieši ietekmēs to cilvēki laimi, kurus tu visvairāk mīli.

Tas tev varētu šķist kā ļoti augsts mērķis. Nereāli, – tu varētu domāt. Bet tas tā nav. Īstenībā paša Dieva mērķis ir tava laime, ko tu tik tikko esi sācis apjaust. Un Viņa griba tev, tavai turpmākajai dzīvei uz Zemes, ir rekolekciju pamatā. Evaņģēliji ir papildīti ar stāstiem par tādiem cilvēkiem, kā tu, cilvēkiem, kuri, bieži vien sev par pārsteigumu, atklāja jaunus un negaidītus virzienus savām dzīvēm, atverot savas sirdis draudzībai ar Kristu.

Atvērtība Dieva mīlestībai pret mums, kas skaidri parāda, kā mūsu pagātne un tagadne iederas Viņa veidotā plānā mūsu laimei, veido jēgu un mērauklu labi izpildītiem garīgiem vingrinājumiem. Tevi sagaida tieši šī dziļi nozīmīgā perspektīva.

Ir tik daudz pārdomājama rekolekciju laikā, un atvēlētais laiks ir tik īss, ka sākumam ir jābūt labam. Pieredze rāda, ka mūsu Kungam nevajag daudz laika, lai darītu pārmaiņas cilvēkos. Bet, gluži kā Evaņģēlijos sastaptajiem cilvēkiem, arī tev ir jāatver savs prāts un sava sirds, lai sastaptos ar Viņa žēlastību. Tev ir jāpārtrauc savi darbi un jāiet, lai satiktu Viņu pusceļā.

Kad tu sarunājies ar Dievu pirmajās rekolekciju dienās, lūko, lai tava lūgšana ir kā bezpalīdzīgi ceļmalā sēdošā aklā Bartimeja lūgšana: „Kungs, ļauj man redzēt!”

Dieva nodoms tev

„Jo manas domas nav jūsu domas, un mani ceļi nav jūsu ceļi,” saka tas Kungs. „Cik augstākas ir debesis pār zemi, tik augstāki ir mani ceļi pār jūsu ceļiem un manas domas pār jūsu domām.” (Jes 55:8-9)

Cilvēkiem ir dažādi personīgie iemesli, lai piedalītos rekolekcijās. Ja tu atnākot apskatīsies sev apkārt, tu ieraudzīsi cilvēkus, kas ir atnākuši katrs ar individuāliem iemesliem.

Daži, iespējams, pat lielākā daļa, ir galvenokārt atnākuši, lai iegūtu augsti novērtēto atpūtu no ikdienas dzīves steigas un jucekļa. Viņi nāk pēc miera un klusuma pārmaiņas pēc. Citi vēlas paskatīties uz savām domām un notikumiem no attālāka skatu punkta, lai tās varētu sakārtot; viņi jūt vajadzību kaut kādā veidā pārkārtot savas prioritātes. Vēl citi ir beidzot padevušies kāda sava tuvinieka mudinājumam, varbūt pat nerimstošai uzstājībai. Vēl daži ir šeit, lai padziļinātu savu ticību; dažiem ir vajadzīgs garīgs spēks, lai atrisinātu kādu personīgu problēmu vai pat nopietnu krīzi savā dzīvē.

Lai kāds būtu gadījums, šķiet, ka lielākajai daļai cilvēku nav īsti noteiktu iemeslu atnākšanai. Kaut kādā veidā caur apstākļu sarežģījumiem viņi ir sapratuši, ka ir jānāk uz šejieni un jāpiedalās rekolekcijās.

Sākumā ir skaidri jāsaprot šāda lieta: Dieva iemesli, kāpēc tu esi šeit, atšķirās no tiem, kurus tu sev esi definējis. Viņa iemesli tevis atvešanai šeit ir ārkārtīgi, bezgala pārāki par tavējiem. Dievs ir izmantojis tavas dzīves apstākļus, tavu nogurumu, apmulsumu, problēmas, tavus mīļotos, pat arī tādu kā ziņkārību, lai vilktu tevi pie sevis. Viņš vēlas, lai tu piedzīvotu Viņa dziļo mīlestību, iespējams, pirmo reizi dzīvē šī rekolekciju kursa laikā.

Dievs ir izdomājis tevi atvest šeit, šajā tavas dzīves brīdī, jo Viņam tev ir sakāmas būtiski svarīgas lietas. Viņš grib, lai tu noliec malā savus „iemeslus”, lai kādi tie arī nebūtu, un atver savu prātu un sirdi tikai Viņam vienam: tev ir jāsaprot, kādi plāni Dievam ir attiecībā uz tevi, tavu turpmāko dzīvi.

Dievs ir ieplānojis šo negaidīto tikšanos ar tevi, lai tev palīdzētu un sadraudzētos ar tevi. Bet šajā metodē nav nekā jauna. Ieskaties Evaņģēlijos, un tu atradīsi tādus cilvēkus, kā tu, kuru dzīves pārsteidzošā kārtā mainījās, kad viņi pirmo reizi satikās ar Kristu.

Ko tas nozīmē?

Piemēram, palūkojies uz jaunajiem mācekļiem. Sākotnēji var šķist, ka viņi pirmie tuvojušies mūsu Kungam viņu jauneklīgās ziņkārības dēļ. Jauniem cilvēkiem ziņkārība nozīmē gatavību uzņemt jaunas zināšanas un iespējamus piedzīvojumus. Natanaēlu, piemēram, viņa draugi mudināja nākt un satikt šo Jēzu no Nācaretes; varēja redzēt, ka viņš nāca, lai mazliet uzjautrinātos. Matejs tika pārsteigts un aicināts viņa naudas darījumu afēru laikā. Visu šo jauno vīriešu prātus urdīja tikai viena doma: ko tas viss nozīmē?

Bartimejs, aklais ubags, izmisīgi meklēja palīdzību savās ciešanās. Pārņemts ar neatrisināmām personīgām problēmām, viņš sauca uz Kristu pēc palīdzības. Bartimeja ticība un cerība bija tik liela, cik viņa ciešanas; viņš lūdzoši izstiepa savas rokas pret Kristu.

Nikodēms, vīrietis krietni gados, mūsu Kungam tuvojās piesardzīgi. Šķita, ka viņš savas dzīves norietā ilgojās uzzināt patiesību par dzīvi un nāvi. Tie bija eksistenciāli meklējumi: ko mana dzīve ir nozīmējusi? Kas mani sagaida turpmāk?

Samariešu sievietei pie akas Ziharā bija daudz piezemētāki motīvi. Grēku netīrības nospiesta, viņa lēnām gāja savās ikdienišķajās gaitās. Tas bija ūdens, ko viņa meklēja, lai nomazgātu sevi un remdētu savas slāpes. Ciniska un nomākta viņa pienāca pie akas; par pārsteigumu tur viņa satika svešinieku, kurš dalījās viņas slāpēs.

Sīmanis no Kirēnijas bija savādāks nekā šie pārējie. Viņš bija dievbijīgs svētceļnieks. Viņš ar saviem dēliem Aleksandru un Rufu bija ceļojis tūkstoš jūdžu, lai izpildītu reliģiska dievticīgā pienākumu. Viņš gribēja Dievam labpatikt tādā mērā kā spēja. „Nākot no lauka,” iespējams, joprojām ar maisiem rokās, viņu aprija trokšņojošais pūlis, kas devās uz publiskā nāves soda izpildīšanas vietu. Kāds nožēlojams, ar asinīm notraipīts noziedznieks streipuļoja pretim viņam un viņa ģimenei.

Kurš no šiem cilvēkiem ir vislīdzīgākais tev?

Viņu pašu „iemesli”

Ikvienam no viņiem un daudziem citiem, kas minēti Rakstos, bija savi „iemesli”, kad viņi pirmo reizi satika Kristu. Viņam savā mūžīgajā prātā bija citi, augstāki plāni ikvienam no šiem cilvēkiem. Viņš nolika malā viņu iemeslus, lai kādi tie nebūtu, un ielika viņus citā pieredzes līmenī. Šo cilvēku un Kristus dzīves tika savitas kopā.

Jaunie mācekļi, pārņemti ar mīlestību pret Kristu, gāja līdz zemes malai, lai izplatītu „labo vēsti” par viņu laimi. Viņi bija atraduši zināšanas, par kādām pat nebija sapņojuši, un Kristus vārdam „piedzīvojums” bija piešķīris pavisam jaunu jēgu vēsturē.

Bartimejs ieguva redzi, un līdz ar to vēl daudz ko citu. Viņa pirmais skats bija Kristus seja, kas raudzījās viņam acīs ar mīlestības pilnu žēlastību. No tā brīža Bartimejs kļuva par Kristus sekotāju, pavadot savu dzīvi, slavējot Dievu.

Nikodēms bija apjucis, izdzirdot vārdus, ka viņš piedzims no jauna, ka viņa dzīve tikai sāksies, un viņa lielākie sasniegumi vēl ir tikai priekšā. Pāris mēnešus vēlāk Golgātā viņš un Jāzeps no Arimatijas pārdzīvoja

dziļas pārvērtības. Kad visi viņiem apkārt bija paralizēts aiz bailēm, viņi sāka darboties, lai kalpotu Jēzum un Viņa sērojošajai mātei. Nikodēma un Jāzepa darbībai bija jaunības iezīmes: drosme, izlēmība, drosmīga uzticība. Nikodēms savā mīlestībā pret Jēzu bija sācis dzīvi no jauna.

Samariešu sieviete, pārsteigta par Dieva patiesību un žēlastības piedāvājumu, aicināja savus kaimiņus un citus pilsētas iedzīvotājus Glābēja pēdās. Dieva mīlošā piedošana pilnībā izmainīja viņas dzīves ceļu.

Un Sīmanis, svētceļnieks, kurš meklēja kalpošanas iespējas Dievam, ieņēma ļoti nozīmīgu lomu centrālajā upurēšanas notikumā vēsturē, cilvēces pestīšanā. Viņa dēli priecāsies līdz viņu dzīves beigām par sava tēva atmiņām par nejaušo tikšanos ar Jēzu.

Pašā rekolekciju sākumā arī tavi motīvi varētu būt neskaidri un nenodefinēti. Tas nav svarīgi. Svarīgi ir Dieva motīvi. Viņš ir nodomājis ietvert sevī tavu prātu un gribu. Dievs ir atvedis tevi uz šīm rekolekcijām, lai tu tāpat, kā šie citi, varētu pacelties jaunā laimes līmenī kā Viņa sirsnīgākais draugs.

Klusumā un lūgšanā

„Runā, Kungs, jo Tavs kalps klausās.” (1 Sam 3:10)

Kā tu droši vien zini, rekolekcijas tradicionāli notiek klusumā. Daudziem cilvēkiem klusums ir viena no vispievilcīgākajām iezīmēm. Kā kāds ir teicis, lielākā daļa cilvēku šajā vēstures periodā dzīvo, it kā būtu apmetušies karnevāla vidū: apņemti ar izklaides nodrošinātāju un ielu tirgotāju klaigām, kas izmisīgi sacenšas par mūsu uzmanības iegūšanu. Tas ir kā mazs brīnums, ka rekolekcijas šķiet tik patīkamas, kā balva pati par sevi.

Tomēr daudziem citiem cilvēkiem klusums rada nelielu satraukumu un nemieru. Prāts, kas nav pieradis pie atpūtas un miera, nervozi novirza uzmanību uz kādu citu lietu. Bet uz ko? Kam gan klusums ir domāts?

Rekolekciju sākumā ieraduma pēc tev varētu mācīt, ka klusums ir jāsaglabā tāpēc, lai netraucētu apkārtējos. Tā, protams, ir taisnība, bet tomēr arī maldinoša. Tavs klusums nav tikai vienīgi pieklājības norma. Tam pamatā ir daudz svarīgāka nozīme.

Tu ievēro klusumu šāda iemesla pēc: rekolekcijas nav grupu aktivitāte – tās ir domātas, lai katrs cilvēks garīgos vingrinājumus izpildītu viens pats netraucēti. Tu kopā ar ikvienu no dalībniekiem pavadīsiet šīs dienas Dieva klātbūtnē pavisam vieni. Tikai šāda veidā tu vari sākt runāt ar Dievu un iepazīt Viņu tuvāk.

Ir viens centrālais dzīves notikums, ko rekolekcijas noliek tava prāta priekšā: kādu dienu tu atstāsi šīs zemes dzīvi un satiksi Dievu aci pret aci, vienatnē, būsiet tikai jūs divi vien. Rekolekcijas ir domātas, lai tu sarunātos un iesāktu gatavoties šim transcendentāli svarīgajam tikšanās mirklim. Kristus vienīgais mērķis atpestīšanā bija tava personīgā glābšana. Viņš cieta un nomira tevis dēļ; un Viņš būtu to darījis arī tad, ja būtu jāglābj tikai viena vienīga dvēsele uz Zemes, viena pati - tavējā.

Tava savienošāns ar Viņu nāves laikā nozīmē būt vienotiem kā vistuvākajiem draugiem. Vai tas tā būs?

Personīga saruna

Šī draudzība, gluži tāpat kā citas, iesākas un vēlāk iegūst tuvību caur personīgu sarunu. Šajās rekolekcijās mūsu Kungs vēlas pavadīt laiku, sarunājoties ar tevi tādā pašā veidā, kā Viņš to darīja ar cilvēkiem no savas dzīves laika posma: ar Nikodēmu un ar samariešu sievieti, un ar nožēlas pilno Pēteri, kad viņi gāja gar ezera krastiem.

Dievs tevi ir aicinājis uz šīm klusuma dienām, lai jūs abi varētu intīmi izrunāties lietas, kas tavā dzīvē ir patiesi nozīmīgas. Šī personīgā saruna, citiem vārdiem sakot, ir lūgšana.

Tātad tavu lūgšanu šajās rekolekcijās Dievs ir paredzējis kā vislabāko, ko tu jebkad esi pieredzējis kopā ar Viņu – daudz dziļāku, daudz atklātāku un godīgāku, daudz izjustāku un emocionālāku, kā aizkustinošu un emocionālu pieredzi.

Taču negaidi, ka tiksi ierauts dramatiski mistiskā vīzijā. Dievs tev pietuvosies vienkārši un tieši, un tev Viņam būs jātuvoties tādā pašā veidā.

Kā tad tev būtu jāsāk? Kādā veidā tev būtu jāierobežo savs prāts?

Atsauc atmiņā pieredzi no tavas agras bērnības. Tu droši vien vairāk vai mazāk spilgti atceries, kā tuvojies savam tēvam ar kādu mazu, bet tomēr nospiedošu problēmu, kuras dēļ juties bezpalīdzīgs. Tēvs tevi pacēla savās rokās un paņēma klēpī, apskaujot un mierinot tevi ar savu stipro, mīlošo balsi. Viņš pacietīgi klausījās un nomierināja tavas rūpes, atvairot tavas problēmas ar savu saudzīgo spēku. Kad tu rekolekcijās sāksi runāt ar Dievu, paturi prātā šo atmiņu. Dievs, kas ir visspēcīgāks un visu mīlošs Tēvs, gaida, kad varēs tevi šādā veidā apskaut un atjaunot mieru, kādu tu pazini bērnībā. „Mācieties no manis, jo es esmu lēnprātīgs un sirdī pazemīgs; tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm.” (Mt 11:29)

Šī atvērtība – sagaidīt to, ko Dievs grib atklāt tev, kam ir „ausis, lai dzirdētu”, - padarīs tevi jutīgu pret Viņa domām. Ar šādi sagatavotu prātu tu būsi gatavs iepazīt Viņa balsi, kad to dzirdēsi. Tā ir nemanāma, bet nozīmīga: tu atpazīsi, ka mūsu Kungs runā tieši ar tevi personīgi. Kur? Rekolekciju laikā esošajās aktivitātēs. Meditācijās, lasīšanā, kolektīvajās lūgšanās un brīžos, kurus viens pats pavadīsi kapelā vai lūgšanu telpā, Dievs sūtīs to, ko tev visvairāk nepieciešams pārdomāt Viņa klātbūtnē.

Tāpēc klausies vērīgi, uzmanīgi. Starp daudzām domām, kas rekolekciju laikā šaudīsies tavā galvā, dažas tev pēkšņi ienāks prātā ļoti skaidras un konkrētas. Ieteikums, apsvērums, noteikta frāze – dzirdētais šķiet mērķēts tieši tev un tavas dzīves vajadzībām. Tas ir Dievs, kas runā uz tevi.

Paskaidrošu mazliet vairāk par šādu klausīšanās veidu.

Rekolekcijas parasti sastāv no dažām meditācijām (dažreiz sauktām par konferencēm), kuras vada priesteris Svētā Sakramenta priekšā. Kā tev būtu jāklusās šie vārdi?

Tev nebūtu jāklusās tā, kā tu to dari baznīcā svētdienās. Priesteris nerunā sprediķi, kas īstenībā ir tāda kā lekcija vai instrukcija, ko baznīcā var dzirdēt; tu klausies (vai tev vajadzētu klausīties) lekcijas saturu, fiksējot uzmanību uz runājošo priesteri.

Bet meditācija nav lekcija. Šeit priesteris cenšas tevi ievadīt personīgā garīgā lūgšanā uz mūsu Kungu, kas bija klātesošs šeit jau pirms tevis. Viņš tev piedāvā idejas un ieteikumus, ko tu varētu pārdomāt un pārrunāt ar Kristu. Tādēļ tev vajadzētu klausīties tikai, lai paņemtu kaut ko, ko pārrunāt ar mūsu Kungu. Nebaidies aiziet no telpas, kur priesteris sludina, lai vienatnē uzsāktu tieši un privātu sarunu ar Dievu. Seko Viņa vadībai. Ja tu esi izslāpis Viņu dzirdēt, tad kaut kas no priestera sacītā pievērsīs tavu uzmanību kā lieta, kas tev bija jādzird – kaut kas interesants, domas raisošs, nozīmīgs.

Pieturies pie šiem ieteikumiem. Tie nāk no paša Kristus.

Turklāt jebkuras labi vadītas rekolekcijas tevi ik dienas novedīs pie sirdsapziņas pārbaudīšanas: jautājumu sērijas par tavu garīgo dzīvi, un kāda loma tai ir tavu ikdienišķo rūpju vidū. Šeit būs arī bagātīga augsne pārdomām par to, kāda ir Dieva griba tavai dzīvei. Atbildot godīgi uz jautājumiem Dieva klātbūtnē, tu sapratīsi, ka vēlies runāt ar Viņu ilgāk. Viņš tev saudzīgi rādīs, kā mācīties patiesību par sevi.

Lasīšana un pārdomas

Brīvajā laikā starp nodarbībām tu nonāksi līdz grāmatām, kas ir izliktas priekš tevis lasīšanai un pārdomām.

Šeit, starp lappusēm, tu vari atrast Dievu runājam. Viņš bieži izmanto garīgo lasāmvielu, lai netieši norādītu uz kādu atbilstošu un pārsteidzošu vēsti. Paskaties, piemēram, uz Svēto Ignāciju no Lojolas, kura dzīve apgriezās kājām gaisā, lasot par svēto dzīvi. Dievs izmantoja drukāto vārdu, lai aizsniegtu viņa dvēseles dziļumus. Iespējams, ka Dievs gaida tevi, šeit un tagad, tādā pašā veidā.

Visnozīmīgākā no visām lasāmvielām, protams, ir Jaunā Derība. Atšķir Evaņģēlijus jebkurā vietā un lasi lēnām, pārdomājot. Pirms tevis notikušajās sarunās tu atradīsi mūsu Kunga personības bagātību un pārsteidzošo vitalitāti. Lasi to, kas Viņam ir sakāms.

Tas ir pārsteidzoši, cik bieži mēs varam atvērt Evaņģēlijus nejaušā vietā (lai gan, protams, nekas nenotiek patiešām nejauši), un mūsu pirksts uzdursies tieši tiem vārdiem, kas mums bija jādzird, kas precīzi atbilst mūsu tā brīža domām. Mēģini šeit ieraudzīt Kristu, kā Viņu pirmo reizi ieraudzīja Bartimejs, lūkojoties tieši tavā sirdī.

Pavadi laiku viens pats lūgšanu telpā Svētā Sakramenta priekšā. Šeit tu atradīsi Viņu, gaidot tevi, vienu un paslēpušos. Kad tu noliecies ceļos Kristus klātbūtnē, tu fiziski esi Viņam tuvāks nekā pūlis, kas Viņu ielienca Galilejā. Pazemīgi lūdz Viņam saprast to, ko Viņš tev saka visu dienu tavās lūgšanās, izlasītajā un pārdomās par dzīvi: „Dievs, ļauj man redzēt...”

Grēksūdze

„Kungs, ja Tu gribi, Tu vari mani šķīstīt.” (Mt 8:2)

Rekolekciju gaitā, agrāk vai vēlāk, tev vajadzētu izsūdzēt grēkus, un izdarīt to labāk kā jebkad tavā dzīvē: veikt visaptverošu un patiesi skumjpilnu grēku nožēlošanas aktu par visiem tavas dzīves grēkiem.

Patiesi riebums pret grēku ir obligāta un absolūta nepieciešamība, lai sāktu jaunu dzīvi Dieva mīlestībā. Grēku nožēlošana bija Jāņa Kristītāja mācības būtība; sirds pavēršana pret Dievu bija vajadzīga, lai sagatavotos Kristus atnākšanai. Vēlāk mūsu Kunga pirmie vārdi cilvēku pūlim bija tā pati stingrā vēsts: nožēlot grēkus.

Ja tu īsti nezini, kā veikt dziļu un pilnīgu atzīšanos, tad pasaki to priesterim. Ļauj, lai viņš tevi sagatavo un vada soli pa solim. Nekas pārliecinātam priesterim nedod vairāk prieka, kā vest cilvēkus pie šāda veida atzīšanās. Priestera prieks ir Kristus prieks, kas ilgojas pēc savu bērnu dziedināšanas caur Gandarīšanas Sakramentu. Reālajā dzīvē visi Kristus dziedināšanas brīnumi – aklā, paralizētā, spītālīgā un mirušā – ir lietas, ko Viņš dara grēksūdzē.

Līdzīgi kā daudzi cilvēki iepriekš, tu redzēsi, ka tava grēksūdze rekolekciju laikā darīs gaišu tavu garu un skaidru tavu skatījumu, kāds tev kopš bērnības laikiem reti ir bijis. Lai kāds būtu tavs vecums, tu vari sākt dzīvi no sākuma; kā Nikodēms, arī tu vari sākt savas dzīves labāko un spilgtāko daļu.

Lēmums

„Svētīgi ir tie, kas Dieva vārdu dzird un pasargā.” (Lk 11:28)

Vai tu kādreiz esi brīnījies, kas notika pēc tam ar tiem cilvēkiem, kurus Kristus izdziedināja? Kropli un akli, un klībi viņi nāca pie Viņa, lielākoties ubagi un izstumtie. Kad Kristus spēks atjaunoja viņu veselību, kas ar viņiem notika?

Ir pārsteidzoši apjaust, ka viņi kļuva veseli. Izdziedinātie kļuva tādi paši, kā mēs pārējie. Ubagošanas vietā viņi atgriezās pie darba. Izstumtie priecīgi atgriezās pie savām ģimenēm un visa pārējā, kas ar to saistīts. Viņu pasaule beidzot atkal kļuva par pasauli, kuru pazīstam mēs: darbs, ģimene, draugi, sociālā un sabiedriskā dzīve.

Bet viņu jaunajām, normālajām dzīvēm piemita kāda atšķirība. Katram ikdienas notikumam, gan grūtam, gan laimīgam, bija pavisam jauna nozīme. Katra ikdienišķa lieta varēja vadināt viņus uz pateicību, lūdzoties Dievam Viņa žēlastību.

Ir viegli iedomāties, kā viņi izturējās pret pārējiem. Viņi noteikti pavadīja savas dzīves, stāstot visiem par Kristu. Viņiem nebija vajadzīgi pamudinoši vārdi; viņu dziļā, starojošā laime runāja pati par sevi.

Īsāk sakot, viņi bija kļuvuši par mācekļiem plašajā pasaulē. Šīs pārvērtības ir tas, ko ar tevi izdarīs rekolekcijās pavadītās dienas.

Rekolekcijas nav domātas kā vienkārši emocionāla pieredze, kā īslaicīgs, pārejošs emociju vilnis. To mērķis ir pārveidot tavu ikdienas dzīvi, kurā tu atgriezīsies pēc rekolekcijām.

Tāpēc tev ir jāreķinās ar dažu, bet ļoti konkrētu lēmumu pieņemšanu, kas tavai normālajai dzīvei piešķirs dziļi garīgu dimensiju. Pavadot savas dienas mājās un darba vietā, tev, gluži kā taviem Evaņģēlijos aprakstītajiem līdzgaitniekiem, vajadzētu atrast neskaitāmus iemeslus, lai pateiktos un kalpotu Dievam. Tavām vislabākajām rekolekcijās iegūtajām domām un atklāsmēm vajadzētu tevi rosināt veidot darbības

plānu; tām vajadzētu tieši ietekmēt saistības, kuras no šī brīža tev būs ar Dievu, ar savu ģimeni un taviem draugiem.

Ko tev vajadzētu izlemēt darīt? Par kādiem kalpošanas Dievam ieradumiem tev būtu jā rūpējas starp tavām ikdienas darbībām?

Biktstēvs rekolekcijās var izteikt pāris konkrētu ieteikumu, kas ir piemēroti taviem personīgajiem apstākļiem. Bet pirms tu ar viņu runā par šīm tēmām, izveido kaut ko līdzīgu ģenerālplānam priekš sevis. Kas ideālā gadījumā varētu tikt iekļauts tavā dzīvē?

Pārdomā zemāk uzskaitītos ieteikumus. Tad sarunā ar rekolekciju vadītāju vari parrunāt savu nodomu. Apdomā šos:

***Svētā Mise:** Piedalies Svētajā Upurī vairākas reizes nedēļā, ja iespējams, tad katru dienu. Mise ir visnozīmīgākā lūgšana, vienīgā patiesi vērtīgā, ko Dievs pieņem, jo tā ir veltīta pašam Kristum. Velti Misi par savu ģimeni un Baznīcas vajadzībām; tu izdarīsi vairāk laba ar savu upuri, nekā tu spēji iedomāties.

***Garīga lūgšana:** Velti 20 vai 30, vai vairāk minūšu katru dienu sarunai ar mūsu Kungu, kā tu to esi iemācījies rekolekcijās. Atceries: lūgšana ir visspēcīga, un Dievs dod mieru un pašātvību visiem, kas paceļ savus prātus un sirdis uz Viņu.

***Lūgšanas Dievmātei:** Ikdienas Rožukronis un citas lūgšanas dos tev spēku, lai pastāvētu savos lēmumos. Kā visas mātes, Marija ir īpaši mīloša sīkās lietās.

***Bieža grēksūdze:** Bieži pievēries Gandarīšanas Sakramentam, reizi vienā vai divās nedēļās, ja iespējams. Tu katru reizi no jauna atradīsi mieru, ko atklāji šajās rekolekcijās. Turklāt, kas gan varētu dot labāku piemēru taviem bērniem? Daudzus gadus vēlāk viņi saskarsies ar nopietniem izaicinājumiem pret vērtībām, kuras tu esi mēģinājis viņiem ieaudzināt. Bērnu atmiņas par tavu biežo vēršanos pēc Dieva piedošanas var nozīmēt viņu pestīšanu. Tas nav pārspilējums.

***Garīga vadība:** Ja to nolem regulāri tikt ar garīgo vadītāju apmēram reizi vai divas mēnesī, tu vari noturēt un pat padziļināt garīgās īpašības, kuras izveidoji rekolekcijas laikā. Tūkstošiem cilvēku ir izmantojuši šādu pieredzi. Šis lēmums varētu būt tas, kas faktiski būs vislielākā palīdzība, lai noturētu pārējos lēmumus.

Lai kādus lēmumus tu pieņemtu, tiem ir jābūt nedaudziem, bet ar stingru nodomu. Pieraksti tos skaidri un koncentrēti. Tie veido kodolu turpmākajam darbam, ko Dievs ir sācis pie tevis.

Visbeidzot, viena no vislabākajām kalpošanām, ko tu vari piedāvāt Dievam nākošajam gadam, ir atvest dažus draugus uz nākošo rekolekciju kursu. Tu tagad zini, ka arī viņiem ir nepieciešama garīgā atjaunotne, un tu zini – kāpēc. Mēs visi gribam dot draugiem labas lietas. Apdomā, cik daudz laba rekolekcijas varētu darīt katram no viņiem; padomā par atjaunoto mieru un pašātvību, kas varētu būt arī viņiem, par skaidro virzienu viņu dzīvē. Nav nekā vērtīgāka, ko tu varētu dot viņiem un viņu ģimenēm. Tu nezini, ko Dievs ir paredzējis priekš viņiem, kādus lielus notikumus tu varētu iekustināt caur savu apustulisko darbību.

Ja tu viņiem neparādīsi Dieva gudrību un mīlestību, kurš tad?

Kad tu veido savus lēmumus rekolekciju laikā, padomā par saviem draugiem un ieraugi viņus, kā Dievs viņus redz. Dievam ir plāns tavu draugu zemes un mūžīgās dzīves laimei, un tavai draudzībai ir izšķiroša nozīme tajā.

Jauna dzīve kā Dieva bērnam

Kā tu būsi sapratis, rekolekcijas tev būs daudz vairāk nekā tikai pāris dienu atpūta. Tā ir daļa no Dieva ambiciozā plāna priekš tevis. Viņš mēģina tevi pārveidot bezgrēcīgā, efektīvā un atbildīgā pieaugušā cilvēkā, kāds viņam bija padomā, tevi radot.

Dievs vēlas izmantot šīs pāris lūgšanu dienas, lai tev parādītu savu dzīvi, kāda tā ir, un kādu Viņš to ir nodomājis izveidot. Ja tu pārskatīsi savu dzīvi no bērnības līdz tagadnei, tu redzēsi, cik smalki Dievs ir sakārtojis lietas tavai laimei, lietas, kuras tu iepriekš nebūsi ievērojis.

Dievs tavā dzīvē ir iesaistījis daudzus labus un lieliskus cilvēkus! Tavus vecākus, tavus skolotājus un draugus, tavu dzīvesbiedru un bērnus – katrs no viņiem ir lieliska dāvana tev no Viņa.

Pateicība ir godbijības pamats. Pārskati savus pagātnes un tagadnes notikumus un paskaties, cik daudzos veidos Dievs tevi ir svētījis. Pat skumjas un ciešanas, kuras esi piedzīvojis, ir kalpojušas tavā labā.

Vai tu esi pazinis vilšanos? Dievs ir. Šī tēma vijas cauri visiem Evaņģēlijiem: Dieva rūgtā vilšanās. Kristus ar to sastopas atkal un atkal savās līdzībās – pazudušais dēls, sējējs un sēkla, kāzu svinības, uz kurām neviens nenāks. Tik daudz cilvēku Viņu pievīla: bagātais jauneklis, tautas vadoņi, Jeruzalemes pūļi un viņa mīļotie mācekļi, pat Pēteris.

Ir tik daudz, par ko tu vari būt pateicīgs. Un tas ir labākais veids, kā iesākt rekolekcijas. Tu zini pēc savas pieredzes, cik brīnišķīga pateicība ir bērnos. Ir tik aizkustinoši, kad tavi bērni atbild tavai mīlestībai ar sirsnīgu un izjustu paldies.

Pazudušais dēls

Vai tā nav Kristus stāsta par pazudušo dēlu būtība? Jaunietis ir stūrgalvīgs, nepateicīgs, sabojāts, cietsirdīgs pret sava tēva jūtām, tikai negribīgi nožēlo izdarīto. Šis raksturojums atbilst mums visiem, visai cilvēcei. Bet Dievs Tēvs, kas ir stāsta galvenais varonis, ļoti mīl savu bērnu. Viņš dedzīgi skrien dēlam pretī, lai viņu apskautu, piedotu un nomierinātu viņu, sagaidītu atkal mājās.

Attīsti šo bērības garu savos garīgajos vingrinājumos, ieraugot sevi tādu, kāds tu esi īstenībā – pilnībā atkarīgs no Dieva, dedzīgs izpaust savu pateicību. Ja tu to darīsi, Dievs dos tev spēku dzīvot atbildīgu pieauguša cilvēka dzīvi, lai tu varētu atgriezties normālā dzīvē ar jaunu spar un pārlicību, ka varēsi izpildīt Viņa gribu.

Lasi Psalmus! Tur tu ieraudzīsi šo garu, izteiktu mūžīgās dzejas vārdos.

Jaunais Dāvids, kura asinis rit cauri Nācaretes Svētajai Ģimenei, iedvesmojās, redzot patiesību par sevi un Dievu. Kā zēns viņš pieskatīja ganāmpulkus Jūdejas pakalnos, vērojot debesu krāšņumu nakts laikā. Viņš zināja, ka viņa visvarenais Tēvs Dievs, kurš bija izmētājis zvaigznes debesu jumā savu bērnu priekam, pieskata viņu ar mīlošu maigumu. Dāvida dvēsele pacēlās augšup lūgšanā savam Tēvam – „Mans Gans, mana Klints, mans Cietoksnis, mans Spēks. ”

Dievs vēlas, lai tu šeit un tagad pieņemtu Viņa draudzību. Atver savu sirdi, lai sagaidītu Viņu šo rekolekciju dienās.